

Rim, središče lepih umetnostij.

(Spisal dr. Anton Medved.)

Alme Sol, curru nitido diem qui
Promis et celas aliusque et idem
Nasceris, — possis nihil urbe Roma
Visere majus! *Horat. carm. saec.*

Srečni Horacij! Blagor njemu, velikemu Rimljanu, da je mogel le izraziti tako željo! Kajti kdo, kakor samo ponosni Rimljan, smel je prositi:

Sveto Solnce, ti, ki na žarnem vozu
Dan rodiš in skriješ in z nova vstaneš,
O, da bi pač večje stvari ne videlo,
Kakor je Rim naš! . . .

In res, prošnja se mu je izpolnila. Vidi-li kje solnce sijajnejše palače? Je-li kje pozdravljajo krasnejši kipi, slavnejši umotvori, ali podobne in slike tako polne življenja? Nikjer. Kje-li se leskeče svetli marmor v toliko nesmrtnih delih, kakor v Rimu? Nikjer . . .

Večkrat sem se sprehajal po bujno cvetočih vrtovih na „Monte Gianicolo“ na zapadni strani rimskega mesta. Kakó navdušeno, povzdignjeno mi je bilo srcé, ko sem obračal radovedne oči tje doli po staroslavnem Rimu! Prozorna okna, bliščeče kupole in mnogobrojni spomeniki so se lesketali, kakor zvezdice v morskih valovih. Radosten sem vzkliknil z Goethejem:

Rádostno tu se sedaj na klasičnih tleh navdušujem,
Tu zgodovina svetá jasneje mi govori,
Da, oživljeno je vse v posvečenih tvojih zidovih,
Večni Rim! . . .¹⁾

Ni čuda, da se je Friderik III. glasno razjokal, ko je v daljavi prvič zagledal večno mesto spodaj ob bregovih stotero opevane Tibere.

Večni Rim!

Prvi vtisek je mogočen, nepopisen. Omamljeni potnik z ledenega severja strmi ob prvem pogledu. Južni cvet in sad tako prija njegovemu srcu! Tu občuduje vedno zelene palme, tam vitke ciprese, tam temnozeleno, resne oljke. Vse novo — južna krasota pod „jasnim nebom italijanskim“.

Katoličan se solzi od veselja, ko gleda Rim. Tu — si misli — stoji nepremagljiva skala

¹⁾ Froh' empfind' ich mich nun auf klassischem Boden begeistert.

Vor- und Nachwelt spricht lauter und reizender mir. Ja, es ist Alles besetzt in deinen heiligen Mauern Ewige Roma! . . .